

Drømmen om Finca Isabel

Det støvregner og er koldt i Århus-forstaden Højbjerg. Sådant en grå dag, hvor de fleste danskere drømmer om at kunne flyve til varmere himmelstrøg. Det gælder også for familien Kashi, bestående af dansk-iranske Reza, 40, Lotte, 30 og deres to børn Isabel på tre et halvt og Sebastian på et år.

Men deres drøm retter sig mod en helt bestemt plet på verdenskortet - og denne plet er familiens lille stykke jord på en sydøstvendt bjergside øst for Málaga. En plet jord omgivet af smukke dalstrækninger, imponerende bjergskrånninger og med en fantastisk panoramaudsigt over Middelhavet. Dette er familiens fælles drøm. Drømmen om Finca Isabel.

Lotte, Isabel, lille Sebastian og Reza Kashi kigger billeder hjemme i Højbjerg - og drømmer om den dag, hvor familien kan flytte teltpælene omkring 3.400 kilometer sydpå til drømmehuset i bjergene ved Cóm-peta.

Elsker at rejse

- Vi er begge to meget glade for at rejse – at komme ud og opleve noget. Og vi vil begge gerne bo et sted, hvor vejret er varmere end her, fortæller Reza, og Lotte fortsætter:

- Vi mødte hinanden i 1999, og allerede året efter tog vi til Iran for at prøve at se om det var muligt at finde et stykke jord oppe ved Det Kaspiske Hav, hvor vi kunne bygge et sommerhus. Men der var frygtelig forarmet.

- Ja, og landet er jo stadig meget undertrykt af præstestyret, selv om der er en opblødning undervejs. For eksempel må man ikke høre musik dernede, indskyder Reza, der selv måtte flygte fra præstestyret for 19 år siden. I dag er han dansk statsborger, uddannet bygningskonstruktør og arbejder for arkitektfirmaet Kjær & Richter i Århus. Lotte, som han blev gift med i 2001, arbejder som turnuslæge på Herning Sygehus.

Søgte grund i Spanien

Selv om Iran stadig ikke var klar til vestlig turisme, gav Reza og Lotte ikke op. De undersøgte mulighederne for at finde et sted i Grækenland men droppede det så igen. Så fortalte en af Rezas kolleger dem om Costa del Sol – og særligt om Cómpeeta øst for Málaga, hvor han selv havde hus. Spanien var interessant; Rezas uddannelse som bygningskonstruktør kunne anerkendes i Spanien, og Lotte kunne arbejde som læge. Altså tog de af sted med den da spæde Isabel på armen for at kigge efter jord.

- Det var i januar 2002. Vi var af sted næsten en måned men fandt ikke noget egnet, selv om vi søgte flere steder, fortæller Lotte og fortsætter:

- Så tog vi af sted igen i april. Men hver gang, vi fik kig på noget, var der altid noget i vejen alligevel...

Reza har selv bygget sit hus med lidt lokal hjælp. - Det er en utrolig tilfredsstillelse - ikke bare at tegne et hus men også at medvirke til, at det bliver til virkelighed, fortæller han.

I september tog familien af sted igen. Her var de tæt på at købe en dejlig grund ved Frigiliana – men i sidste øjeblik, da de skulle til at skrive under, valgte bonden, der ejede grunden, at trække en stor æbleplantage ud af handelen. Og så var dén grund ikke længere interessant.

Hønsehus med udsigt

Reza, Lotte og Lille Isabel havde nu brugt næsten to måneder af året på at søge efter en egnet grund at bygge på. Foreløbig forgæves. Men – på en af familiens sidste feriedage fik de hos en lokal ejendomsmægler øje på en grund med et gammelt faldefærdigt landhus, en cortijo, et par kilometer ude i bjergene ved Cómpeeta. Huset blev brugt som hønsehus af bonden, der ejede grunden. Men her var der muligheder for at bygge!

- Vi tog ud og kiggede, og udsigten var fabelagtig! Så tog vi en hurtig beslutning, griner Reza.

- Men oppe hos ejendomsmægleren var jeg ved at blive godt knotten. Ejendomsmægleren sagde nemlig "Nå, I har besluttet jer for at købe Finca Isabel?" Og vi sad jo der med lille Isabel på armen. "Hvorfor siger hun sådan noget salgs-pjat nu? Vi HAR jo besluttet os for at købe grunden", tænkte jeg. Men da vi så havde skrevet under på det betingede skøde og var taget ud til grunden igen, mødte vi Antonio, den tidligere ejer. Og han sagde: "Jeg er glad for, at der er nogen, der vil bo her. Finca Isabel har nemlig været min fars." Da han sagde "Finca Isabel", rejste de små hår på armene sig. Den grund her kunne jo kun være vores, forklarer Reza.

At købe grund i Spanien og i Danmark er to vidt forskellige ting. Det skulle familien Kashi snart sande. For eksempel viste det sig, at den grund, de havde købt, ikke var registreret i nogen officielle registre.

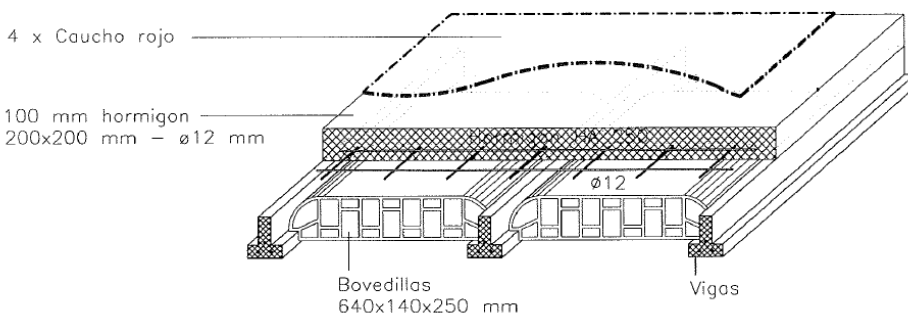
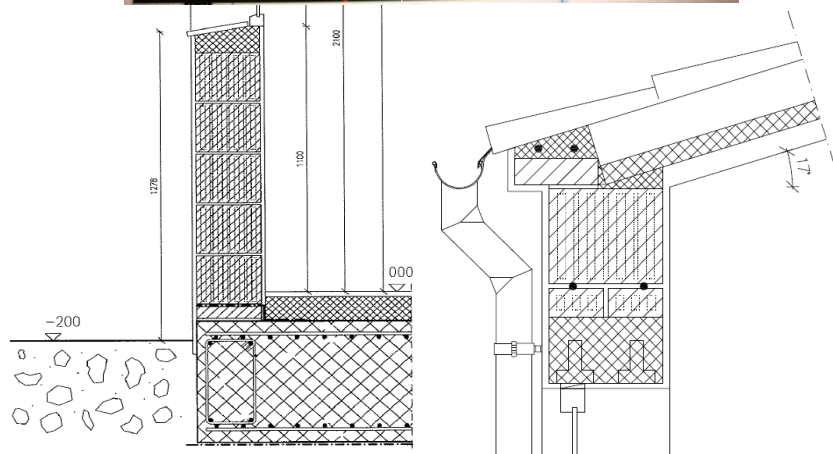
- Man tager det lidt mere afslappet på ting som underskrifter, skelpæle og den slags i Spanien. Vil man betale, kan alting ordnes, siger Lotte og trækker smilende på skuldrene.

Tegnede huse i to år

Nu havde de en grund men manglede et hus. Og det skulle de selv bygge. Lotte var nemlig stadig under uddannelse, så pengene var lige så små, som drømmene var store i den lille familie. Reza gav sig til at tegne familiens drømmehus. Han tegnede og tegnede. Og tegnede. I to år. Men så havde han også fundet frem til den helt rigtige løsning, syntes de.

I marts 2004 tog Reza til Spanien med arkitekttegningerne til drømmehuset – version nummer 59 – i bagagen. Da han kom til Cómpeeta, stod regnen ned i stænger. Det var ganske umuligt at få en gravemaskine ud på grunden. Og regnen blev ved. I tre frustrerende lange uger af Rezas sparsomme ferie. Men endelig, midt i april, stilnede regnen af, og Reza kunne bestille gravemaskine.

- Dagen inden gravemaskinen skulle komme, tog jeg ud på grunden for at tegne husets grundplan op i kridt på jorden. Og da fandt jeg ud af, at min tegning ikke due-de alligevel. Nu skulle der handles hurtigt, fortæller Reza og ryster smilende på hovedet.

Finca Isabel, version 60. Når man har en lang, smal grund på en afsats på bjergsiden, må man tænke kreativt. Og det har gør-det-selv-bygmester Reza Kashi gjort.

Hård hud på hænderne

Han tog hjem til sin lille ferielejlighed, tændte computeren og gik i gang med at tegne version nummer 60 af "den nye Finca Isabel". Han tegnede det meste af natten. Næste morgen tidlig lånte han en internet-opkobling af nogle venner og fik sendt tegningerne hjem til godkendelse hos Lotte, der gik og passede Isabel og familiens yngste, den da kun seks uger gamle Sebastian. Lotte godkendte tegningerne – og nu gik arbejdet i gang.

Sammen med en lille flok lokale håndværkere sled Reza hver dag i al slags vejr med at støbe fundament og lægge mursten med mere. Undervejs kom Lotte og børnene på besøg for at se, hvordan byggeriet skred fremad. Det gjorde det – i takt med at Reza fik stadig mere hård hud på hænderne af at slæbe og lægge mursten.

Da Reza tog hjem lige efter sankthans, stod murværket færdigt til hele stueetagen og det meste af førstesalen på det 280 kvadratmeter store selvbyggerhus. Men nu havde Reza ikke mere ferie...

Snart feriebolig-klar

Hjemme i Højbjerg nærmer sommeren sig så småt. Og Reza er lige kommet hjem fra endnu en måneds arbejdsferie på Finca Isabel. Nogle danske venner stødte til undervejs og gav en hjælpende hånd, og det betyder, at køkken og badeværelse nu er brugbart - men ikke færdigt. Der er støbt terrasse med børnebassin på husets øst-side og lavet tagterrasse der, hvor der om få år skal bygges et gæsteværelse. Nu er huset primitivt - men beboeligt.

Drømmen om Finca Isabel er ikke længere blot en drøm. Snart vil den være familien Kashi – og deres venners – fælles fristed, mens Lotte færdiggør sin uddannelse. Når Lotte om fem-syv år er færdiguddannet som speciallæge, er Reza i mellemtiden blevet færdig med førstesalen på Finca Isabel.

- Det har været meget lærerigt – og et stort privilegium – at gennemføre sit eget byggeprojekt. Og så i et andet land, funderer Reza og fortsætter:

- Det er jo ikke fordi, vi er kede af Danmark. Vi har det dejligt her, vi har gode jobs og fores familier og venner lige i nærheden. Men det er nu skønt at tænke på, når det regner og er koldt, at Finca Isabel ligger dernede og venter på os...

■ Naia Bang / *Texthuset Aalborg*
Fotos: PF Ajs Nielsen og familien Kashi

Finca Isabel begynder at tage form. Siden billedet blev taget, er der bygget soveværelse på førstesalen, der er kommet vindue i badeværelset, installeret sanitet og støbt terrasser.